

18.01.2018 г. / 16:09:11

Вяра

Втора неделя след Петдесетница

Събор на светите апостоли. Икона от Византия. 1-ва четвърт на XIV в.

ВЪВ ВТОРАТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА, ЗА ИЗБИРАНЕТО НА АПОСТОЛИТЕ

„Бог избира онова, що е безумно

На тоя свят, за да посрами мъдрите!“

(1 Кор. 1:27)

Благослови отче!

Когато Адам пристъпи Божията заповед и бе изгонен от рай, заради него всички човеци станаха осъдени на смърт и изпаднаха в много лоши обичаи, телесни грехове, в безбожно идолопоклонство и станаха роби на дявола. За това милостивият Бог слезе от небето, роди се непостижимо от

Пресвета Дева Мария и стана човек, за да избави човеците, да ги упъти към правия път и да ги поведе към онова вечно блаженство, от което бяха изпаднали. Но за да остане проповядваната Му истина незабравена завинаги, трябваше да има свидетели, които да проповядват Неговите чудеса по целия свят и да просветят всички народи. За това Христос ходи и по суша, и по море, за да освети всичко с ходенето Си, като отиде и на Галилейско море, за да си събере ученици и апостоли, за да проповядват чудесата Му, които извърши на земята, както ще чуете сега от днешното свето Евангелие.

Евангелие от Матей, зачало 9

В онова време, като вървеше покрай Галилейско море, Иисус видя двама братя, Симона, наричан Петър, и брата му Андрея, да хвърлят мрежи в морето, понеже бяха рибари, и казва им: вървете след Мене, и Аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите и тръгнаха след Него. Оттам като отиде по-нататък, видя други двама братя, Иакова Зеведеева и брата му Иоана, в кораб със Зеведея, баща им, които кърпеха мрежите си, и ги повика. Те веднага оставиха кораба и баща си и тръгнаха след Него. И им проповядваше Евангелието на царството и изцеряваше всяка болест и всяка немощ у народа. (Мат. 4:18-23)

ТЪЛКУВАНИЕ

Първовърховният апостол Петър и брат му Андрей били евреи от селището Витсаида. Петър се занимавал със земни дела и изхранвал стария си баща. А брат му Андрей, за да няма земни грижи, отишъл и станал ученик на свети Иоан Кръстител. Андрей и Иоан Богослов, като видели Христа, веднага оставили Иоан Кръстител и тръгнали след Христа.

После Андрей завел при Христа и брат си Петър. А Христос, като видял

Петър му рекъл: „Симоне, отсега нататък ще се наричаш Петър защото ще имаш вяра, като камък” (ср. Мат. 16:18). След това Христос повикал Иаков и Йоан, които също били рибари и се трудили да изхранват баща си на старини. Вижте колко добро дело е човек да изхранва баща си и майка си на старини, като тези двама братя, които били сиромаси и нямали средства да купят нова мрежа, а кърпели старата. Освен това били и послушни, защото, когато Христос ги повикал, веднага оставили и мрежата, и баща си, и тръгнали след Него. Оттук научаваме, че когато някой ни отделя от Бога и от вярата, дори да ни е баща или майка, или роднина, пак да не го слушаме, а да го напускаме, като неприятел. Като повел тези апостоли след Себе Си, Христос ходел из Галилея и поучавал по синагогите. Защото евреите имали по всички села и градове синагоги, тоест места, където се събирали да тълкуват Божиия закон и да се поучават. В тези синагоги ходел и Христос и проповядвал пред всички, за да слушат учението Му, та да не кажат после, че е поучавал нещо противно на закона и пророците. Но наред с проповядването вършел и множество дивни чудеса и изцерявал всяка болест и всяка немощ у народа.

Благочестиви християни! Виждате ли, какви хора избрал Христос за апостоли – избрал не мъдри, а рибари, неграмотни, прости и сиромаси, за да посрами горделивата мъдрост на елините, които не можели да познаят Божиата премъдрост. Защото като гледаме небето и земята и всичко по тях, познаваме Бога, Който е направил всичко от нищо, а елините, макар и да били толкова мъдри и да гледали мъдрите Божии създания, пак не можели да познаят Бога. За това Бог избра глупавите, за да убеждават с кротост и смирение, а не с мъдрост и насилие. Понеже пред Божиата мъдрост всяка

човешка мъдрост се изгубва и става на нищо, защото апостолското учение посрами и потъпка елинската философска мъдрост и това, което мъдри философи и силни царе не можаха да свършат, го свършиха с Божията помощ неграмотните и глупави рибари – убедиха целия свят и го привлякоха, към истинското Богопознание. А защо ли Бог, като избра тези апостоли, ги повика по двама? Не за друго, а за да покаже, колко добро и необходимо нещо е човек да има другар, защото като е сам, ако падне, няма кой да го вдигне. Бог показа това първо върху Адам, като каза: *„Не е добре за човека да бъде сам, нека да му направя помощничка“* (ср. Бит. 2:18), защото когато човек е сам, не може да се осъзнае и поправи когато съгреши, нито има към кого да прояви любов, на която се държи целият закон и пророците (вж. Мат. 22:40).

ПОУЧЕНИЕ

Благочестиви християни! Иисус Христос, както тогава е викал апостолите, така и сега вика и нас и казва: Дойдете при Мене всички

отрудени и обременени и Аз ще ви успокоя (Мат. 11:29), но никой не слуша божествения Му глас, нито приема Неговия покой. Но защо ли е така? Дали Божието слово е отслабнало и не може да склони човешкото сърце? Не е отслабнало, защото Божието слово не се изменя, но каквото е било при Адам и Ной, при Авраам и Моисей, при апостолите и пророците, такава е и днес и вовеки. Но сега не въздейства така, както е въздействало по време на пророците и апостолите поради това, че сега много хора идват на църква и слушат Божието слово, но излизат пак грешни, остават непоправени и умират в греха си. А защо е така? Не поради нещо друго, а защото не се грижим за спасението си и защото гледаме само светските

неща, така че и когато сме в храма, и тогава сме вътре само с тялото, а умът ни остава навън по нашите дела, и по други светски грижи. О, колко глупав е този човек, който почита този живот повече от вечното Божие царство, в сравнение с което този живот и този свят са като капка вода в морето, или като песъчинката, сравнена с целия крайморски пясък. Напразно се трудим да строим високи и красиви къщи, когато сами не знаем колко ще седим вътре, има и мнозина, които умират, преди още да са довършили строежа, и не са могли поне един ден да се повеселят в къщите си. Напразно се трудим да събираме много богатство и стока, когато не знаем за кого събираме и ще си тръгнем от този свят с празни ръце. Напразно се трудим толкова за тялото си, което ще стане пръст, смрад и гной, а за душата, която е безсмъртна, не се грижим как ще я спасим.

Ние сме на този свят като на заточение, но знаете ли как живее заточен човек в чужда страна? Той винаги чака и гледа кога ще му дойде заповедта да се върне в родината си. И ние така трябва да живеем на този свят, защото сме чужденци в него. Днес ако сме живи, утре ще умрем и ще отидем в небесното си отечество, от където е душата ни. За това никога не трябва да привързваме сърцето си към този свят и към неговите дела, защото е чужд. Утре, като умрем, всичко ще остане тук, а ние ще отидем там с празни ръце. Върху това трябва да размислим и да осъзнаем каква загуба имаме за душата си от това, че не се грижим за спасението ѝ. Да помислим за Страшния Божи съд за Небесното царство и за вечната мъка на грешниците. И всеки ден да се самоизследваме, коя Божия заповед сме потъпкали, какво покаяние и какво добро дело сме направили. Да няма ден, в който да не си спомняме за Бога, за душата си и за онзи свят. И ако правим така, ще живеем на този свят като чужденци и ще изпращаме всичките си добри дела на небето, та, когато

дойде смъртният час и напуснем радостно този жалък свят, в който сме били, като заточени, и отидем весело в нашето отечество при всички светии и ангели в славата на Триипостастното Божество, където Христос да удостои всички ни да влезем в онази безкрайна радост. Амин.

Из "Софроние" на епископ Софроний Врачански